

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาสากลของโลก ที่ทุกคนให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องใช้ โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นด้านการเขียนหรือการพูด อีกทั้งยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ยารักษาโรค รายการวิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต (Internet) สารเคมีที่ใช้ในการเกษตร เป็นต้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังแทรกอยู่ตามสื่อต่างๆ ที่พบเห็นได้ทั่วไป ซึ่งทุกคนต้องเรียนรู้และสัมผัสอยู่ทุกวัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้ถ้ามีโอกาส ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่ประเทศไทยต้องพัฒนานักวิชาการในประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้เข้าใจสามารถสื่อสาร รู้จักเลือกรับสารสนเทศที่มีประโยชน์ แล้วนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ ตลอดจนนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้ถูกต้อง (ทัศน เทศด้อม, 2552 : 1)

กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถติดต่อสื่อสาร รับข่าวสาร และพัฒนาด้านภาษาเพื่อการศึกษาต่อ (กรมวิชาการ, 2539 : คำนำ) แต่จากความจำเป็นในการศึกษาข้อมูลข่าวสารโดยทั่วไป มักปรากฏในรูปแบบของงานเขียน และจากการสำรวจความต้องการของสังคมไทยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2524 : 281) พบว่าทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุดในหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้าน คือทักษะการอ่าน เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น การอ่านฉลากยา บรรจุภัณฑ์อาหารและของใช้ต่างๆ หรือแม้กระทั่งข่าวสารจากแหล่งข่าวทั่วโลก ดังนั้นทักษะการอ่านควรเป็นทักษะที่ได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างยิ่ง เพราะการอ่านเป็นหนทางที่จะนำนักเรียนไปสู่ความรู้ทั้งปวง ทำให้ได้รับรู้ข่าวสาร ทนต่อเหตุการณ์ เสริมสร้างความคิดและประสบการณ์ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิต อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และการดำรงชีวิตของนักเรียนต่อไป (อุไรวรรณ สีสมัญ, 2542 : 1)

จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 พบว่านักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์และความหมาย

ได้จากการท่องจำ แต่ไม่สามารถอ่านได้ นักเรียนจึงไม่สามารถอ่านข้อสอบหรือแบบทดสอบภาษาอังกฤษได้เลย ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำแบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อใช้ในการสอนอ่านคำภาษาอังกฤษ และเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาด้านการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป ซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและเพื่อเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ที่มีต่อผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 70

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน

3. สมมติฐานของวิจัย

3.1 ผลการเรียนรู้หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียน

3.2 ผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน

4. ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 จำนวน 205 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 43 คน

3. ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4. เนื้อหาที่สอน คือ การเทียบตัวอักษรภาษาอังกฤษกับภาษาไทย และการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบสะกดคำ

4. ช่วงเวลาในการทดลอง คือ กรกฎาคม 2562 – สิงหาคม 2562 (สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง 3 สัปดาห์ ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง)

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ใช้กับผู้เรียน เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งใช้ฝึกฝนจนเกิดเป็นทักษะในเรื่องการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผลการเรียนรู้ หมายถึง ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน วัดได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านต้องเปล่งเสียงออกมาให้ได้ยินเป็นถ้อยคำ

คำศัพท์ หมายถึง ตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะเดี่ยว และสระเดี่ยวรวมกัน เป็นเสียงหนึ่งเสียงสั้นๆ มีเพียงพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษ

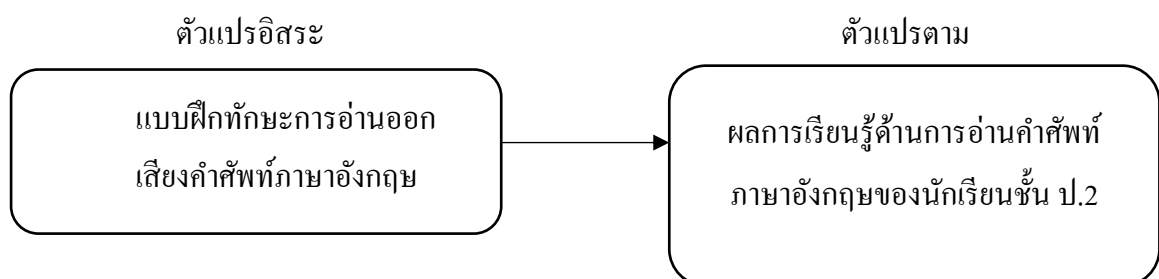
ทักษะการอ่านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

6. ประโยชน์ของการวิจัย

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนทักษะในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ครูและนักเรียนมีสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. นำข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการสอนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

7. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
2. ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความมุ่งหมายของการอ่าน
 - 2.3 ประเภทของการอ่าน
 - 2.4 การสอนการอ่านออกเสียงในภาษาอังกฤษ
3. การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ
 - 3.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ
 - 3.3 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ
 - 3.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี
 - 3.5 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

วิสัยทัศน์

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 1-5, 210-230) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็ม ตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ
- มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

- มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ
- มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

- มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

- มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตารางที่ 2.1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟัง	ความหมายของคำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคคำสั่ง คำขอร้อง	ปฏิบัติตามคำสั่งคำขอร้องต่าง ๆ เช่น Stand up, Sit down, Please come here. , Don't make a loud noise, please. etc
2. ระบุดัชนีอักษรและเสียง อ่านออกเสียงคำและสะกดคำ และอ่านประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตามหลัก การอ่าน	หลักการอ่านออกเสียง สะกด คำ ระบุดัชนีอักษรและเสียง หลักการอ่านออกเสียงคำและ ประโยคต่าง ๆ	1. ระบุดัชนีอักษรและเสียง อ่าน ออกเสียงและสะกดคำและอ่าน ประโยคง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน เช่น - พยัญชนะต้นและพยัญชนะ ท้ายคำ - เน้นหนัก-เบา (Stress) - ระดับเสียงสูง-ต่ำ (Intonation)
3. เลือกภาพตรงตาม ความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง	ความหมายของคำศัพท์ กลุ่มคำและประโยค	เลือกภาพตรงตามความหมาย ของคำ กลุ่มคำและประโยคที่ ฟัง
4. ตอบคำถามจากการฟัง ประโยค บทสนทนาหรือ นิทานง่าย ๆ ที่มีภาพประกอบ	รู้และเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ รูปประโยคจากการฟังบท สนทนา หรือนิทานง่าย ๆ ที่มี ภาพประกอบ	ตอบคำถามจากการฟังประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ ที่ มีภาพประกอบ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2.2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พูดได้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	การรู้และเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล	พูด/ได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับการทักทาย การกล่าวลา การขอบคุณ การขอโทษและการแนะนำตนเอง
2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	การรู้และเข้าใจคำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่งและคำขอร้อง	ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟังและออกคำสั่งและคำขอร้องให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม
3. บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	รู้จักเลือกใช้คำและประโยคเพื่อบอกความต้องการของตนเอง	พูดประโยคแสดงความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง เช่น I want please. etc.
4. พูดขอและให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง	การพูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง	พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตารางที่ 2.3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	การพูดสื่อสารเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว บุคคล และเรื่องใกล้ตัว ชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตารางที่ 2.4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. พูดและทำท่าทางประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	1. พูดและทำท่าทางประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา 2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น Christmas's Day Valentine's Day Happy New Year's Day etc.
2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	การบอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น Christmas's Day Valentine's Day Happy New Year's Day etc.

3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย เช่น กิจกรรมวัน Christmas's day Valentine's day New Year's day ฯลฯ
--	--	--

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตารางที่ 2.5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	การระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	บอกตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย เช่น A-Z ก-ฮ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตารางที่ 2.6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตารางที่ 2.7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	ฟังและพูด หมายความว่า คำศัพท์ จำนวนภาษา ประโยคในสถานการณ์ง่ายๆ ในห้องเรียน	ฟังและพูดสนทนาในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เช่น การทักทาย การกล่าวคำอำลา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 2.8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	ผู้เรียนรู้อะไร	ผู้เรียนทำอะไรได้
1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	รู้ความหมายคำศัพท์ จำนวนภาษา ประโยคที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	ใช้ภาษาต่างประเทศบอกเรื่องราวที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว เช่น อาชีพ บุคคลสำคัญในชุมชน

2. ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจแนวคิด อารมณ์ และจินตนาการได้ นอกจากนั้น การอ่านยังมีบทบาทสูงสุดในการเล่าเรียนด้วยเหตุนี้ นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ หลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2545 : 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ การผสมเสียงของตัวอักษรหรือสะกดตัวผสมคำ ซึ่งระยะหนึ่งเรียกว่า “อ่านออก เพื่อมุ่งให้อ่านหนังสือได้ถูกต้อง แดกฉาน ขยายประสบการณ์ในการอ่านคำโดยตรง

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงเป็นคำ เป็นประโยค ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วรู้เรื่อง เรียกว่า “อ่านได้”

3. การอ่าน เป็นการใช้เทคนิคการจำรูปคำ (Word's figuration) เข้าใจรูปประโยคแล้วสรุปเรื่องราว เข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อความคิดมายังผู้อ่าน คือ อ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านได้ เรียกว่า “อ่านเป็น”

การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลายๆ ด้านนับตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ตีความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี ตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้เป็นประโยชน์ เป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ดี

นภคล จันทรเพ็ญ (2534 : 73) และโกชัย สาริกบุตร (2519 : 17) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้เหมือนกันว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจความหมายของคำ

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531 : 27) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาเพื่อแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่นๆ ที่ใช้แทนความคิดเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน นอกจากนี้แล้วการอ่านยังเป็นการรวบรวม การตีความหมาย และการประเมินความคิดเหล่านั้น เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้อ่าน การอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการในการแปลความหมายจากภาพ จากสัญลักษณ์ต่างๆ จากตัวอักษร หรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยการรวบรวมและตีความหมายจากการอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจเป็นสำคัญ และการอ่านจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

นักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็นข้อๆ ไว้ดังนี้ พันธุ์ทิพา หลาเลศบุญ (2535 : 50-55) และชูลี อินม้น (2533 : 37-42) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านคือ

1.อ่านเพื่อรอบรู้ การอ่านเพื่อรอบรู้มีวัตถุประสงค์ย่อยๆ 6 ประเด็น คือเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ การอ่านเพื่อตอบปัญหาที่ข้องใจอยู่ การอ่านเพื่อค้นหาคำความรู้ต่างๆ ทั้งโดยย่อและอย่างละเอียด การอ่านเพื่อรับรู้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเพื่อเขียนตำราวิชาการ อ่านเพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาทำรายงาน ทำการวิจัย เผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ ผู้สนใจทั่วไปอันเป็นประโยชน์

แก่ส่วนรวมเป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหาหรือต้องการให้ความรู้ของตนเอง
นอกเหนือหรือต้องการเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นถึงความรู้ในวิทยาการแขนงต่างๆ

2.อ่านเพื่อความคิด การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านที่แสดงทัศนะที่ได้จากการอ่าน
วัสดุ สิ่งพิมพ์ ซึ่งได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ บทวิจยต่างๆ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อ
ทำความเข้าใจแนวคิดสำคัญการจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผล
และแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา

3.อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านหนังสือเพื่อการพักผ่อน ผ่อนคลายอารมณ์และ
เป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทเรื่องสั้น
นิทาน นิยาย นวนิยาย บทละคร ทั้งระดับที่เป็นวรรณกรรม หรือวรรณคดี โดยมีจุดมุ่งหมายใน
การอ่านเพื่อความเรีงรมย์เป็นสำคัญ

4.อ่านเพื่อหาความคิดแปลกใหม่ เป็นกระบวนการให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในตัวผู้อ่าน
เช่น การอ่านผลการทดลอง การค้นคว้าวิจัย และการเสนอความคิดใหม่ในหนังสือต่างๆ ซึ่งอาจ
หาได้ทั้งจากหนังสือสารคดีและบันเทิงคดี

5.การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การอ่านเป็นการพัฒนา
ความรู้ความคิดและทัศนคติได้ดียิ่งขึ้น ผู้รักการอ่านจึงเป็นคนทันสมัย น่าคบ สามารถที่จะเข้าร่วม
สนทนากับทุกคนชั้น เพราะรับรู้ข่าวสารและพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ข่าวสารกับผู้อื่นได้
เนื่องจากการอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคม เนื้อหาข่าวสารบาง
ประการในหนังสือจะทำให้ผู้อ่านนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี การอ่านจึงช่วย
พัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

6.อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ เป็นการอ่านที่ใช้ในการช่วยชดเชยความต้องการของ
คนเรายังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การอ่าน
จึงมีส่วนช่วยชดเชยความต้องการโดยผู้อ่านใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตนเองเพื่อขยายขอบเขต
ของความสนใจในสิ่งใหม่ หรือเพื่อสร้างภาพอารมณ์ที่ต้องการ เช่น เมื่อเกิดความรู้สึกเหนื่อย
ล้า กลุ่มใจ ผู้อ่านมักจะไปพึ่งหนังสือเบาๆ เรื่องที่เคยรู้จัก หรือเคยอ่านสนุกสายนมาอ่าน แต่บางครั้ง
ก็อยากจะอ่านเรื่องใหม่ๆ แนวทางใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีมากมาย เช่น อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อ
หาความคิดที่แปลกใหม่ หรือเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ อ่านเพื่อตอบสนองความต้องการอื่นๆ
ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายใด การอ่านย่อมเป็นการพัฒนาความคิด เสริมสร้างความรู้
ประสบการณ์ และความคิดสร้างสรรค์

2.3 ประเภทของการอ่าน

ลมโชย คำนขุนทด (2544 : 47-48) ได้แบ่งประเภทของการอ่านอย่างกว้างๆ ไว้ด้วยกัน

2 ประเภท คือ การอ่านในใจ (Silent Reading) และการอ่านออกเสียง (Oral Reading)

1. การอ่านในใจ (Silent Reading) เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง โดยผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายจะจับใจความอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งสมองไว้สำหรับการแปลงความคิดออกมาเป็นเสียง เมื่อเบื่อก็ก็นหยุดพักได้ หลักสำคัญของการอ่านในใจ คือ ความแม่นยำในการจับตาคูตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตาจากคำต้นวรรคไปสู่คำท้ายวรรค และการแบ่งช่วยระหว่างวรรคหนึ่งผ่านไปสู่วรรคหนึ่ง ความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่ต้องฝึกให้เร็ว จึงจะสามารถเก็บคำได้ครบ ทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่ว เมื่อจบย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อยเพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อความสำคัญอยู่ที่ใด

2. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำจังหวะ การหยุดวรรคตอนให้ถูกต้องชัดเจน เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมองและ การแปลงเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สายตาจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้แล้วสมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงแปลงเสียงออกมา การอ่านออกเสียงจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้ฟังด้วย เพราะเป็นวิธีสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกันได้ ภารกิจของผู้อ่านคือ อ่านสารเดิมที่มีผู้เขียนไว้แล้ว ถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง โดยที่จะต้องพยายามรักษาสารเดิมเอาไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

2.4 การสอนการอ่านออกเสียงในภาษาอังกฤษ

1. การสอนอ่านออกเสียง (Teaching Pronunciation)

สมยศ เม่นแย้ม (2530 : 28) การสอนอ่านออกเสียงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเสียงในภาษาอังกฤษมาเหมือนกับเสียงในภาษาไทย การออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีเมื่อติดต่อกับเจ้าของภาษาจะทำให้เจ้าของภาษาอังกฤษเข้าใจ ซึ่งมีขั้นตอนการสอนอย่างน้อย 4 ขั้นตอนดังนี้

1.1 ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังและเขียนสัญลักษณ์(Symbol) บนกระดานดำหรือบัตรคำ

1.2 การให้นักเรียนแยกเสียงที่แตกต่าง (Different sound)

1.3 ครูออกเสียงให้นักเรียน แล้วนักเรียนออกเสียงตาม

1.4 นักเรียนออกเสียงเอง คือ อาจชี้ไปที่ตัวอักษร สัญลักษณ์ หากนักเรียนออกเสียง

ผิด ครูแก้ไขให้ถูกต้อง

2. การวัดและประเมินผลด้านการอ่าน

เพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวัดและประเมินผลความรู้ความสามารถที่มีความก้าวหน้าเพียงใดอยู่ตลอดเวลา การวัดและประเมินผลการอ่านของเด็กจึงมีประโยชน์มาก

3. การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ

3.1 ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกหรือแบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มเติมขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัด ทำแบบเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2537 : 147)

ขจิรัตน์ หงส์ประสงค์ (2534 : 15) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอน อย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะ หลังจากที่ทำให้นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนแล้ว โดยสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้แก่ นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

วรสุดา บุญยไวยโรจน์ (2536 : 3) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ ฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกหัดมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนและสามารถนำความรู้ที่ได้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือจุดด้อยที่ควรปรับปรุง แก้ไขตรงไหน อย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่างๆ

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหรือแบบฝึกหัดจึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

กุศยา แสงเดช (2545 : 6-7) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้าง แบบฝึกดังนี้

1. แบบฝึกต้องแจ่มแจ้งและแน่น ครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจน นักเรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างเกินไป
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานของประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้ นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้นและเป็นปัญหาที่ไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียนแต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และช่วยให้นักเรียนอยากแก้ปัญหานั้น
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงก่อนจะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปจนสำเร็จ
8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้น ควรยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าหากให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาด้านคุณภาพของแบบฝึกให้แตกต่างกัน หรือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

จากที่กล่าวมาทั้งหมดหลักการสร้างแบบฝึกนั้นต้องคำนึงถึง หลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ จึงคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์ เพื่อนำไปสร้างแบบฝึก ซึ่งจะต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย และสามารถสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนและที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือภาระงานและกิจกรรมที่เลือกใช้ในแบบฝึกต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน

3.3 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ

กุศยา แสงเดช (2545 : 22-25) กล่าวว่า รูปแบบของแบบฝึกควรมีความหลากหลายเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากทำ และได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบถูกผิด เป็นแบบฝึกที่เป็นประโยคบอกเล่าให้ผู้เรียนอ่านแล้วเลือกใส่เครื่องหมายถูกหรือผิดตามดุลยพินิจของผู้เรียน
2. แบบจับคู่ เป็นแบบฝึกที่ประกอบด้วยคำถามหรือตัวปัญหาซึ่งเป็นตัวยืนไว้ในสมุดก๊วย่มือโดยมีที่ว่างไว้หน้าข้อ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกหาคำตอบที่กำหนดไว้ในสมุดก๊วยมือมาจับคู่กับคำถามให้สอดคล้องกัน โดยใช้หมายเลขคำตอบไปวางไว้ที่ว่างหน้าข้อคำถาม หรือจะใช้โยงเส้น

3. แบบเติมคำหรือแบบเติมข้อความ เป็นแบบฝึกที่มีข้อความไว้ให้ แต่จะเว้นช่องว่างไว้ให้ผู้เรียนเติมคำหรือข้อความที่ขาดหายไป ซึ่งคำที่นำมาเติมอาจให้เติมอย่างอิสระหรือกำหนดตัวเลือกให้เติมก็ได้

4. แบบหลายตัวเลือก เป็นแบบฝึกเชิงแบบทดสอบ โดยมี 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นคำถาม ซึ่งจะต้องเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์ชัดเจน ส่วนที่ 2 เป็นตัวเลือก คือคำตอบซึ่งอาจมี 3-4 ตัวเลือกก็ได้ ตัวเลือกทั้งหมดจะมีตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงตัวเดียวส่วนที่เหลือเป็นตัวลวง

5. แบบอัตนัย คือความเรียงเป็นแบบฝึกที่มีตัวคำถาม ผู้เรียนเขียนบรรยายตอบอย่างเสรี ไม่จำกัดคำตอบ แต่จำกัดในเรื่องเวลา อาจใช้ในรูปแบบคำถามทั่วไปหรือเป็นคำสั่งให้เขียนเรื่องราวต่างๆ กำหนดเวลาที่จะใช้ในรูปแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสมก็ได้

3.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

กุศยา แสงเดช (2545 : 28) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับวัยระดับชั้นของผู้เรียน
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ เพื่อให้เข้าใจง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม
5. มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
6. ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้
7. มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี
8. ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองแบบฝึกควรมีหลายรูปแบบ
9. ควรใช้ภาษาง่ายๆ ฝึกให้คิดและสนุกสนาน

วรสุดา บุญยไวยโรจน์ (2536 : 36) กล่าวว่าแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกได้ยึดลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ สั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับปรุงได้ง่าย เหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกหัดที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้ แบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจของนักเรียน เพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ที่ว่า เด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกหัดที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆหรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆมากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกหัดที่ดี ควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง กลางและอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ดี ควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือเรียนอยู่เสมอและควรใช้ได้ดีทั้งในและนอกห้องเรียน

10.แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบฝึกหัดที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

3.5 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัด

การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ยึดทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike

Thorndike ได้เป็นผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (S) กับการตอบสนอง (R) เขาเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างสิ่งเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike มีอยู่ 3 ข้อคือ

1.1) กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) กล่าวถึงความพร้อมของผู้เรียนทั้งร่างกาย จิตใจ ทางร่างกาย หมายถึงความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะของร่างกาย เช่น หูและตา ทางจิตใจหมายถึงความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ คือถ้าเกิดความพอใจจะนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าไม่เกิดความพอใจจะทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไปได้

1.2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดทำซ้ำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

1.3) กฎแห่งผล (Law of effect) กล่าวถึงผลที่ได้รับ เมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พอใจ อินทรีย์ก็อยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พอใจ อินทรีย์ก็ไม่อยากเรียนรู้ หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike ทั้ง 3 ข้อ ดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ จากกฎข้อที่ 1.1 ของ Thorndike กล่าวถึง กฎแห่งความพร้อม ผู้วิจัยได้นำไปใช้ทุกขั้นตอนของการสอนเพราะผู้วิจัยเองเชื่อว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีจะต้องมีความพร้อมก่อน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้สอนทุกคนก็ต้องตระหนัก กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก ขั้นการใช้ภาษา และขั้นสรุป ผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมก่อนทั้งสิ้น ส่วนกฎข้อที่ 1.2 กฎแห่งการหัด ผู้วิจัยก็ได้นำมาประยุกต์ใช้กับการสอน ในขั้นตอนการฝึก และขั้นการใช้ภาษาโดยมีทั้งแบบฝึกหัดที่เป็นใบงาน และการฝึกโดยการอ่านจริงซ้ำๆ จนผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่ว กฎข้อที่ 1.3 กฎแห่งผล ผู้วิจัยได้นำไปประยุกต์ใช้ในขั้นสรุปการสอน และมีการสะท้อนผลกลับไปยังนักเรียนหลังจากการตรวจใบงาน เพื่อแจ้งผลการเรียนรู้แก่นักเรียน และจุดที่ยังต้องแก้ไขปรับปรุง หรือฝึกเพิ่ม

2. วิธีการสอนของกาเย่

ซึ่งมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก พรณี ช.เจนจิต (2538 : 23) ได้กล่าวถึงแนวคิดของกาเย่ ไว้ดังนี้ การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอด หรือกฎเกณฑ์มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอก การสร้างแบบฝึกจึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายากโดยสรุปแล้วผู้วิจัยก็ได้นำแนวคิดของทฤษฎีต่างๆ ที่ได้กล่าวมาไปใช้ในทุกขั้นตอนทั้งขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุปและขั้นวัดผลและประเมินผล ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีแรงกระตุ้นในการที่จะรักการอ่านให้มากที่สุด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กมลวรรณ โคตรทอง (2557 : บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป้า (สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline มีค่าเท่ากับ 76.08/80.41 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเสริมการอ่าน สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะเสริมการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ธีราภรณ์ พลายเล็ก (2555 : บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากใช้ชุดการเรียนรู้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมหลังการใช้ชุดการเรียนรู้คิดเป็น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 (S.D. = 14.22) 2. จากการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบ คะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้พบว่า นักเรียนมีทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กฤษฎิน ขอดคาตัน (2557 : บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ วารสาร หนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองใช้แบบฝึกอ่านข่าวภาษาอังกฤษอยู่ที่ 1.79 และแปลผลได้ว่าอยู่ในเกณฑ์พอใช้ หลังการใช้แบบฝึกอ่านข่าวภาษาอังกฤษจากวารสารแล้วพบว่า นักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 3.18 ซึ่งแปลผลได้ว่านักเรียนมีความสามารถหรือทักษะในการอ่านข่าวภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับคะแนน 3.18 แปลผลได้ว่า อยู่ในระดับดีมาก

จุฑาภรณ์ ปุณณะตุง (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสะกดคำ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านดุมวิทยาคาร ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการสอนสะกดคำและการอ่านออกเสียงกลุ่มคำที่มี a สะกด อ่านออกเสียง แอ จำนวน 12 แผน โดยใช้เทคนิคการสะกดคำ มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 77.50/78.33 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75 2. ผลการเปรียบเทียบทักษะทางการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านสะกดคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถใน

การอ่านก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 8.50 คะแนน และ 23.50 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ตามลำดับ 3. ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านสะกดคำมีค่าความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

โสภิตา โตไร่ (2557 : บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพดีขึ้น ส่งผลต่อการอ่านออกเสียงเสียงมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสามารถสรุปผลวิจัยได้คือ กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้ง 5 ชุด หลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (Research and development) แบบแผนที่มีกลุ่มเดียว มีการทดสอบหลังการทดลอง One - Group Posttest - Posttest Design โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 มีจำนวน 6 ห้องเรียน นักเรียน 205 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 ห้อง 2/3 จำนวน 43 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) โดยพิจารณาจากจำนวนชั่วโมง และระยะเวลาในการทำการวิจัย ซึ่งห้อง 2/3 เป็นเพียงห้องเดียวที่ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลในระยะเวลาอันสั้นเพื่อทำการวิจัยได้ครบถ้วนที่สุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการแก้ไขปัญหา/ พัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ของนักเรียน ดังนี้

- 1) แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- 2) แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2 แผนการเรียนรู้การฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ชั่วโมง

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) เครื่องมือวัดและประเมินผลการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1) ศึกษาหลักสูตร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

2) เลือกและกำหนดเนื้อหาต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ โดยเลือกเนื้อหาเป็นการเทียบเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

3) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4) นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อการสอนไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 จำนวน 43 คน

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยวิธีการหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้ที่เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย

1. นางสาววสนา เลิศไกร 2. นางสาวชนิษฐา จิรนนท์ 3. นายอภิรักษ์ รอดเจริญ

2.2 แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาและพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

5.1 ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการวิจัย โดยพิจารณาจากจำนวนชั่วโมง และระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยจากกลุ่มที่ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนที่สุด

5.2 การปฐมนิเทศแก่กลุ่มตัวอย่าง โดยชี้แจงจุดประสงค์ในการดำเนินการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้แก่กลุ่มตัวอย่าง

5.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.4 จัดทำแผนการเรียนรู้การฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ชั่วโมง

5.5 จัดทำเครื่องมือวัดและประเมินผลการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.6 ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน และสอนการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ทดสอบ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

5.7 ทำการทดสอบนักเรียนภายหลังที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.8 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้มาวิเคราะห์ทางสถิติ และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่สร้างขึ้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การทดสอบสมมติฐาน

1. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกันวิเคราะห์ความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t test) แบบ dependent

โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}} ; df = n - 1$$

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการ

ทดลอง

2. การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยเกณฑ์ที่กำหนด สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ร้อยละ

โดยใช้สูตรดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ย

สูตร	$\bar{X}$	=	$\frac{\sum x}{n}$
เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูล

2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สูตร	S.D.	=	$\frac{\sqrt{n \sum x^2 - (\sum x)^2}}{n(n-1)}$
เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละในกลุ่มตัวอย่าง
	$n-1$	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 สามารถสรุปผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนสอบระหว่างก่อนและหลังจากโปรแกรม SPSS มีผลดังนี้

ห้อง	N	$\bar{X}$	SD	t	sig
ก่อนเรียน	43	7.09	1.94	23.858	.000
หลังเรียน	43	18.93	1.40	88.415	

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิจัยแสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 43 คน มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 7.09 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 18.93 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.40 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ความก้าวหน้า ร้อยละ ดังนี้

ที่	ชื่อ - สกุล	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ความก้าวหน้า
1	เด็กชาย กฤษดา อิสลาม	5	17	12
2	เด็กชาย วรวิษฐ์ เกี่ยมมาน	7	20	13
3	เด็กชาย อรรถนพ แสงบุหพันธ์	10	18	8
4	เด็กหญิง อรอนงค์ ภูละ	6	20	14
5	เด็กหญิง วิติชญา รักบำรุง	5	18	13
6	เด็กชาย ปุณณกัณฑ์ เจริญสุข	8	20	12

ที่	ชื่อ - สกุล	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ความก้าวหน้า
7	เด็กชาย อนุวัตร เนื้อทองสยาม	3	18	15
8	เด็กหญิง ขวัญชนก ชัยสิทธิ์	6	20	14
9	เด็กหญิง จันทิมา ศรีปลอด	7	18	11
10	เด็กหญิง พิษฐานันท์ หนูพรหม	4	17	13
11	เด็กหญิง ปรียากร นาคปาน	7	20	13
12	เด็กชาย นนทพัทธ์ จูสม	8	19	11
13	เด็กชาย ศิวกร เชื่อมใจ	7	20	13
14	เด็กหญิง ณิชฌิชา ลิ้มสุวรรณ	10	20	10
15	เด็กหญิง สุชานันท์ หล่อพันธ์	7	17	10
16	เด็กหญิง พัฒนิตา เรืองสูง	7	20	13
17	เด็กชาย อติศักดิ์ ลาโพ	6	16	10
18	เด็กชาย พุทธิพร ชูศรีหะรันย	10	20	10
19	เด็กชาย แทนคุณ ชุมทอง	6	20	14
20	เด็กชาย ศิวกร ทรฤทธิ์	10	20	10
21	เด็กหญิง ณิชฐฎา พรหมคิ้ว	6	20	14
22	เด็กหญิง กัญญาณัฐ สิทธิมหาดำรงกุล	8	20	12
23	เด็กหญิง ภัทรวรินทร์ เพียงลิ้ม	6	20	14
24	เด็กหญิง ภัทรกันย์ คงสงค์	7	15	8
25	เด็กชาย ปัญญภัทร สิทธิรักษ์	5	20	15
26	เด็กชาย ปณณภัทร สิทธิรักษ์	6	20	14
27	เด็กหญิง ทิพย์อัปสร ธิยาพันธ์	11	18	7
28	เด็กหญิง ธิติกาญ อยู่ดี	6	18	12
29	เด็กหญิง นฤมล คล้ายโสม	7	20	13
30	เด็กหญิง จันทกานต์ สังขวิศิษฐ์	8	20	12
31	เด็กหญิง ปฐมาวดี แก้วเจริญ	6	20	14
32	เด็กหญิง กชวรรณ นิลสุวรรณ	3	17	14

ที่	ชื่อ - สกุล	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ความก้าวหน้า
33	เด็กหญิง เกศกนก เพชรน้อย	5	18	13
34	เด็กชาย พชร หยุ่มุ่ย	10	20	10
35	เด็กชาย นกรินทร์ หมวกแก้ว	8	20	12
36	เด็กหญิง จิตติวราดา ยิ่งบุตร	7	20	13
37	เด็กชาย ณัฐเศรษฐ์ เจริญเวช	8	17	9
38	เด็กชาย ชนะพล ชัยปัญหา	7	18	11
39	เด็กหญิง พชรสุดา เกษรินทร์	6	20	14
40	เด็กหญิง ปณิตดา จันทร์เพชร	10	20	10
41	เด็กหญิง พิชชากร จันทร์พันธุ์	11	18	7
42	เด็กหญิง รัชฎาภรณ์ แก้วเจริญ	8	17	9
43	เด็กหญิง สรารัตน์ สุขเกษม	7	20	13
รวมคะแนน		305	814	509
ค่าเฉลี่ย		7.09	18.93	11.84
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		1.95	1.40	-0.55
ร้อยละ		35.47	94.65	59.19

จากตารางแสดงความก้าวหน้าจากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ปรากฏว่ามีคะแนนรวมก่อนเรียน 305 คะแนนและคะแนนหลังเรียน 814 คะแนน มีความก้าวหน้า 509 คะแนน คิดค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้เท่ากับ 7.09 คะแนน และค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้เท่ากับ 18.93 คะแนน มีความก้าวหน้า 11.84 คะแนน ก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 35.47 และคะแนนหลังคิดเป็นร้อยละ 94.65 มีความก้าวหน้าร้อยละ 59.19 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ที่มีต่อผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นไปตามเกณฑ์ ร้อยละ 70

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 ผู้วิจัยได้สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในงานวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 สามารถสรุปผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนสอบระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้การชุดแบบฝึกทักษะ มีผลดังนี้ ผลการวิจัยแสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 43 คน มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 7.09 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 18.93 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.40 ผลการทดสอบสมมุติฐานพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

และจากการวิเคราะห์ความก้าวหน้าและร้อยละจากคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีผลดังนี้คะแนนรวมก่อนเรียน 305 คะแนนและคะแนนหลังเรียน 814 คะแนน มีความก้าวหน้า 509 คะแนน

คิดค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้เท่ากับ 7.09 คะแนน และค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้เท่ากับ 18.93 คะแนน มีความก้าวหน้า 11.84 คะแนน ก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 35.47 และคะแนนหลังคิดเป็นร้อยละ 94.65 มีความก้าวหน้าร้อยละ 59.19 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ที่มีต่อผลการเรียนรู้ด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นไปตามเกณฑ์ ร้อยละ 70

2. อภิปรายผล

จากการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 ในครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

การวิจัยผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวสะพานมิตรภาพที่ 217 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านคำศัพท์ที่ดีขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้รู้จักการเทียบตัวอักษรและเทียบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ พันธุ์ทิพา หลาเลิศบุญ (2535 : 50-55) และ ชูลี อินม้น (2533 : 37-42) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านคือจุดมุ่งหมายของการอ่านมีมากมาย เช่น อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อหาความคิดที่แปลกใหม่ หรือเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ อ่านเพื่อตอบสนองความต้องการอื่นๆ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายใด การอ่านย่อมเป็นการพัฒนาความคิด เสริมสร้างความรู้ ประสบการณ์ และความคิดสร้างสรรค์

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สื่อที่นำมาใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงนี้ ควรใช้ร่วมกับการจำรหัสเสียงของตัวอักษร เช่น ตัวอักษร B รหัสเสียง คือ เบอะ เทียบเป็น บ ในภาษาไทย จะทำให้นักเรียนสามารถจดจำตัวอักษรใช้เทียบในภาษาไทยได้ง่าย และรวดเร็ว

2. สำหรับครูในการนำสื่อมาใช้ต้องศึกษารายละเอียดของการใช้ ขั้นตอนการใช้ และต้องให้สอดคล้องกับแผนการเรียนรู้ และมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงนักเรียนต้องรู้จักและจดจำตัวอักษรภาษาอังกฤษให้ได้ก่อน

2. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงเพียงอย่างเดียว ดังนั้น เพื่อให้เกิดทักษะที่สัมพันธ์กัน ควรมีการวิจัยควบคู่กัน 2 ทักษะ เช่นทักษะเขียนกับอ่าน หรือฟังกับพูด เป็นต้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). กรมวิชาการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2542.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. “เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ.” ในชุดการฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษขั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.

ฉวีวรรณ ข้อยจิตร. การพัฒนาแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคู่มือการจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1.

ดวงเดือน แสงชัย. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ทรงสิทธิ์ ทองจรัส. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกม. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการประถมศึกษา

มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.

ทิพพดี อ่อนแสงคุณ. สื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในกิจกรรมและสื่อการสอนภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสารระดับประถมศึกษา หน้า 6-8 , ประนอม สุรัสวดี. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2539.

ธิดารัก ดาบพลอ่อน. “การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม : ถ่ายเอกสาร, 2542.

บันลือ พุกกะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการสอน.

ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพมหานคร, 2522.

ปราณี ชินกลาง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและที่เรียนโดยการสอน
ตามคู่มือ

ครู. ปรินิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม, 2537.

พจนุกรมภาพ. อังกฤษ ไทย จีน : บริษัท จีเนียส บุค จำกัด 28/58 สามเสนใน พญาไท.
กรุงเทพฯ.

พิตรวัลย์ โกวิทวที. การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

พวงเพ็ญ อินทรประวัดี. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2521.

ภาวิณี ทอนสูงเนิน. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองหมาก

จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร

และการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.

มานิต บุญประเสริฐ. “การสอนภาษาอังกฤษ”. จันทรเกษม. 17 (4) : 9 ; กันยายน 2540.

รัตติกาล สุทธิสวัสดิ์กุล. การพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

ที่ 5 โดยใช้การสอนแบบโครงงาน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร, 2545.

วราพันธุ์ สว่างเนตร. การศึกษาการทดลองสอนทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทป

วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.วิชาการ, กรม.

การวิจัย

เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
คุรุสภา

ลาดพร้าว, 2545.

สมยศ เม่นแย้ม. คู่มือครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. (ม.ป.ท. : ม.ป.พ.), 2530.

สกุลรัตน์ กุมุทมาศ. กิจกรรมปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. สำนักพิมพ์ประสานมิตร :

กรุงเทพฯ, 2546.

เสมอจิต สัจปิยะนิกุล. **Basic English** : สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ, 2549.

สุนิษฐ์ ชังธาดา. ภาษาอังกฤษแนวใหม่ ป.5 : กรุงเทพฯ เดอะบุคส์, 2548.

สุปรียา มาลากาญจน์. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช, 2528.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

_____. การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและ

การสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2535.

วินัย พัฒนรัฐ. แบบเรียนมาตรฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพฯ : ประสาน
มิตร, 2541.

อรพิน พจนานนท์. การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา.

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2537.

อุบลวันฉา รอนยุทธ. การสร้างและประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษา.